

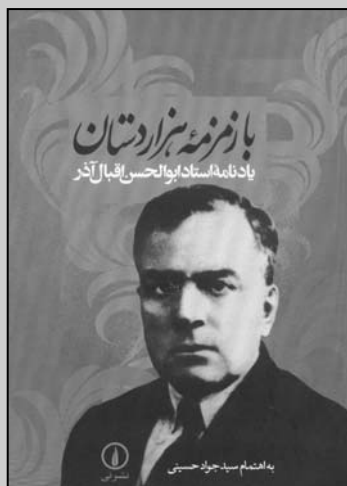
در هیچ نقطه ای از آن احساس نمی‌شود و حتی در عمیق ترین نقاط آن عمل تهویه به طور طبیعی انجام می‌گیرد.

غار نیاسر دارای بیست اتاق با مساحت کلی ۵/۱۷۶ متر مربع است و بزرگترین اتاق آن ۲۸/۶ متر مربع، و کوچک ترین آن ۱/۸ متر مربع مساحت دارد.

یکی از فرضیات در مورد منشاء تاریخی این غار بیانگر این است که در ساخت آتشکده‌ی نیاسر از سنگ‌های تراشیده شده حاصل از کندن غار استفاده شده است. احتمالاً زمان حفر غار پیش از زمان احداث آتشکده است. این غار در ادوار گوناگون موارد استفاده‌ی نظامی و دفاعی داشته و چاه‌های آن برای اشخاص نا آشنا بسیار خطرناک و مهلک است.

نتیجه‌گیری:

در مذهب آریایی‌ها کوه عنصری مقدس و مورد احترام بوده و نقش مهمی در آداب مذهبی داشته است. نیایش در دل غارهایی که گاه به صورت طبیعی وجود داشته و گاه در دل سنگ‌ها کنده می‌شده، انجام می‌گرفت. از کوه‌های مقدس ایران می‌توان به کوه البرز و به‌ویژه قله‌ی دماوند (که در اعتقاد کهن ما یک سر پل صراط یا چینوت بر روی آن قرار دارد)، کوه خواجه در سیستان، کوه بیستون، کوه الوند، کوه رحمت و... اشاره کرد که از مناطق مهم مذهبی در دوره‌های ماد، هخامنشی، اشکانی و ساسانی بوده‌اند. از نقشه‌های ارایه شده در مورد معابد مهر در ایران نتیجه می‌شود که این معابد بیشتر با نقشه‌ی چلیپا ساخته شده‌اند.

با زرمه هزارستان به اهتمام سیدجواد حسینی نشر نی

اثر حاضر، تلاش هشت ساله‌ای است برای ارائه شناختی مستندتر از زندگی، آثار و آراء اقبال آذر و تلقی معاصران او از هنر وی. فصل اول کتاب به تفصیل از زندگی و فعالیت‌های هنری اقبال سخن می‌گوید، که به حق می‌توان او را سلطان موسیقی ایران نامید، نابغه‌ای که در سال ۱۲۹۰ هجری قمری در روستای الوند در نزدیکی قزوین متولد شد. اقبال فعالیت‌های هنری‌اش را با تعزیه‌خوانی شروع و در دوازده سالگی شاگرد حاج ملاکریم جناب شد و ردیف‌های موسیقی ایرانی را نزد او فرا گرفت.

اقبال آذر در سال ۱۲۹۳ شمسی، همراه با جمعی از هنرمندان آن روزگار برای اجرای کنسرت و ضبط صفحه‌ی موسیقی به تفلیس سفر کرد. با اشغال آذربایجان به دست نیروهای بیگانه در سال ۱۳۲۰ شمسی، هنر خود را در خدمت دفاع از حریم ایران نهاد و پس از عمری کوشش در راه حفظ حریم هنر اصیل موسیقی ایران، سرانجام در تاریخ سوم اسفند ۱۳۴۹ چشم از جهان فرو بست.

منبع:

- ۱- احمدی، سعید، معماری مساجد صخره ای در ایران، مسجد، شماره ۵۲.
- ۲- پورداود، ابراهیم (مترجم)، بیسنا (دو جلد) به کوشش بهرام فره‌وشی، تهران، انتشارات دانشگاه تهران، ۱۳۵۶.
- ۳- پیرنیا، حسن، اقبال، عباس، تاریخ ایران، تهران، انتشارات خیام، ۱۳۷۵.
- ۴- حامی، احمد، بغ‌مهر، ۱۳۵۵.
- ۵- حمزه لو، منوچهر - میر اسکندری، محمود. غار کرفتو مجله‌ی اثر ۱۳۸۱، انتشارات سازمان میراث فرهنگی.
- ۶- خدادادیان، اردشیر، تاریخ ایران باستان. آریائی‌ها و مادها؛ انتشارات تشیر، ۱۳۷۶.
- ۷- ورجاوند، پرویز. نیایشگاه قدمگاه نشانی از یک معبد مهر و شاهکاری از معماری صخره ای، هنر و مردم
- ۸- ورمازرن، مارتین، آیین میترا، ترجمه‌ی بزرگ نادرزاد، نشر چشمه، ۱۳۷۲.
- ۹- هینلز، جان. شناخت اساطیر ایران، ترجمه‌ی ژاله آموزگار، احمدتفضلی، نشر آویشن، چشمه، ۱۳۷۷.

زندگی‌نامه‌ی اقبال آذر، اهمیت شناخت اقبال آذر و آثار هنری او، از گفت‌وگوهای اقبال آذر، همکاری هنری اقبال آذر، در آیین‌های شعر شهریار، آگهی‌های کنسرت‌های اقبال آذر، چند تصور از برچسب صفحات آواز استاد اقبال آذر، اسنادی درباره زندگی اقبال آذر، اقبال آذر به روایت تصویر، مباحث کتاب حاضر را تشکیل داده‌اند.

در طی تاریخ هنر، دو گروه از هنرمندان وجود داشته‌اند و دارند: یک گروه که قانونگذار نیستند یعنی آنانی که نقطه عطفی در زمینه هنری خود ندارند، و گروه دوم آنانی بوده‌اند که استعدادی استثنایی یا نواخ هب به شمار می‌روند که ظهور آنها در طول تاریخ تنها یک بار اتفاق می‌افتد. اقبال از گروه دوم به شمار می‌رود کسی که از طرف صاحب‌نظران بی‌غرض، سلطان موسیقی ایران در روزگار خویش لقب گرفت. بی‌تردید اقبال آذر سرآمد خوانندگان قرن ما به شمار می‌رود و شناخت او و آثارش، عظمت موسیقی کهن ایران را نشان می‌دهد. او علاوه بر صدایی بی‌نظیر، روایتی سنجیده از ردیف آوازی را برای ما به یادگار گذاشت که تدوین ردیف او می‌تواند به عنوان یک مرجع ارزشمند به رشد و کمال آواز ایرانی کمک کند و بر اعتبار آن بیفزاید.

امتیاز ردیف آوازی اقبال آذر بر سایر ردیف‌ها، در دانش بالای او از موسیقی، تسلط کامل به ردیف آوازی و قدرت اجرایی بالا (از نظر صدا) و وجود ویژگی‌های بارز آواز ایرانی است. بدیهی است متخصصان موسیقی ایرانی قادرند با بررسی ردیف‌های پراکنده‌ی موجود (اعم از ردیف سازی و آوازی) و گردآوری نظرات مثبت، ردیف منسجم و کارآمدی را برای آواز ایران تدوین نمایند.

آثار اقبال در قرن اخیر مورد توجه خوانندگانی چون قمرالملوک وزیری، سیدعلی اصغر کردستانی، رضا قلی میرزاظلی، اسماعیل ادیب خوانساری، حسین قوامی محمدرضا شجریان و خوانندگان دیگر بوده است. شهرت اقبال در منطقه قفقاز به ویژه در جمهوری آذربایجان نیز شناخته شده است و امروزه آثار اقبال آذر الگوی اصلی خوانندگان جمهوری آذربایجان است. اقبال در یکی از گفت‌وگوهایش، در مورد خوانندگان می‌گوید:

«والله، خانم‌های خواننده‌ی فعلی تصنیف را خوب می‌خوانند... در آواز ایرانی هیچ‌کدام را نمی‌پسندم. در زمینه تصنیف، دلکش خوب است، مرضیه خوب است... مردهای آوازخوان فعلی بد نمی‌خوانند. آواز همه‌شان خوب است... آواز خوب دارند، تحریر خوب دارند. صدای ایرانی، برای ما ایرانی‌ها حالی دیگر دارد. من شخصاً آواز خارجی را نمی‌پسندم. یک وقت یک پروفیسور آمریکایی به ایران آمده بود، من برایش آواز ایرانی خواندم...

گریه کرد... روز بعد با کنسول به دیدار من در خانه‌ام آمد ... باز خواندم، باز گریه کرد، آن وقت گفت: در خارج همه ادبیات شما را ترجمه کرده‌اند، همه آثار سعدی، حافظ، و خواجه را مورد استفاده قرار داده‌اند. آخر چرا آوازخوان‌های شما از این منابع ذی‌قیمت استفاده نمی‌کنند! چرا اشعار خودشان را نمی‌خوانند؟

بله، جوانان ما باید از همین منابع ارزنده ایرانی بهره‌برداری کنند، من تا به حال یک قران از طریق آواز از کسی نگرفته‌ام، ولی حاضرم موسیقی ایرانی را به آوازخوان‌های خودمان یاد بدهم، اگر می‌خواهند یاد بگیرند... حاضرم. از من نگهداری کنند من به آنها عشق می‌دهم.»